

Sygn. akt V KK 592/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2021 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie G. S.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt V K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej, już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania jej słuszności, bądź też, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

W kasacji obrońca podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. z uwagi na skazanie G. S. za czyn, którego w akcie oskarżenia nie został mu zarzucony. Nadto podniósł zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego oraz procesowego. W ocenie obrońcy waga podniesionych zarzutów przemawia za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego orzeczenia. Podkreślił też, że skazany pracuje zawodowo, zaś wykonanie wobec niego obecnie kary „może spowodować w przyszłości szereg negatywnych konsekwencji”.

Z kolei w uzupełniającym piśmie podniósł dodatkowo zarzut bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zarzucając, że w składzie Sądu odwoławczego brała udział sędzia wadliwie powołana na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

Rozpoznając przedmiotowy wniosek wskazać należy, że mimo wszystko nie zawiera on argumentacji, która przekonywałaby o konieczności zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. w kontekście wymogów określających możliwości zastosowania wstrzymania wykonania orzeczenia. Powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za wystarczające – nie mogą one bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku. Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż art. 532 § 1 k.p.k. stwarza możliwość wstrzymania wykonania orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji wtedy tylko, kiedy istnieją podstawy do stwierdzenia tak oczywistego i rażącego naruszenia prawa, że uzasadnia to wniosek, iż prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji jest szczególnie wysokie. Pozwala to wówczas - wyjątkowo - odstąpić od racji respektowania domniemania trafności ocen i ustaleń, przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca*

2004 r., V KK 199/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1253). Tego rodzaju sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Podniesienie przez obrońcę wystąpienia dwóch bezwzględnych podstaw odwoławczych nie powoduje też automatycznego wstrzymania wykonania orzeczenia. Stwierdzenie, czy rzeczywiście przyczyny te wystąpiły, czy są tylko pozorne, jest możliwe dopiero po merytorycznym rozpoznaniu kasacji oraz podjęciu pogłębionych rozważań prawnych, co na obecnym etapie postępowania byłoby przedwczesne.

Z kolei przesłanka w postaci wykonywania przez skazanego pracy winna być w pierwszej kolejności przedmiotem postępowania o odroczenie wykonania kary, bądź przerwy w jej odbywaniu, w razie osadzenia w zakładzie karnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.